Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (трети състав)

16 декември 2020 година*

„Марка на Европейския съюз — Производство по възражение — Заявка за словна марка на Европейския съюз „Canoleum“ — По-ранна международна словна марка „MARMOLEUM“ — Относително основание за отказ — Късно представяне на писменото изложение на основанията за обжалването — Недопустимост на жалбата пред апелативния състав — Молба за restitutio in integrum — Внезапно заболяване на адвоката, представляващ жалбоподателя — Задължение за проява на старание — Доказателствена сила на тържествената декларация на адвоката“

По дело T-3/20

Forbo Financial Services AG, установено в Баар (Швейцария), за което се явява S. Fröhlich, адвокат,

жалбоподател,

срещу

Служба на Европейския съюз за интелектуална собственост (EUIPO), за която се явява M. Fischer, в качеството на представител,

ответник,

като другата страна в производството пред апелативния състав на EUIPO е

Windmöller GmbH, установено в Аугустдорф (Германия),

с предмет жалба срещу решението на втори апелативен състав на EUIPO от 9 октомври 2019 г. (преписка R 773/2019-2), постановено в производство по възражение със страни Forbo Financial Services и Windmöller,

ОБЩИЯТ СЪД (трети състав),

състоящ се от: A. M. Collins (докладчик), председател, Z. Csehi и G. De Baere, съдии,

секретар: E. Coulon,

предвид исковата молба, подадена в секретариата на Общия съд на 3 януари 2020 г.,

предвид писмения отговор, подаден в секретариата на Общия съд на 10 март 2020 г.,

* Език на производството: немски.

като взе предвид, че в триседмичния срок, считано от връчването на съобщението за приключване на писмената фаза на производството, страните не са поискали да се насрочи съдебно заседание, и като реши на основание член 106, параграф 3 от Процедурния правилник на Общия съд да се произнесе, без да провежда устна фаза на производството,

постанови настоящото

Решение

Обстоятелства по спора

1 На 17 май 2017 г. Windmöller Flooring Products WFP GmbH, чийто правоприемник е Windmöller GmbH, тоест другата страна в производството пред апелативния състав на Службата на Европейския съюз за интелектуална собственост (EUIPO), подава заявка за регистрация на марка на Европейския съюз в EUIPO по силата на Регламент (ЕО) № 207/2009 на Съвета от 26 февруари 2009 година относно марката на Европейския съюз (ОВ L 78, 2009 г., стр. 1), изменен (заменен с Регламент (ЕС) 2017/1001 на Европейския парламент и на Съвета от 14 юни 2017 година относно марката на Европейския съюз (ОВ L 154, 2017 г., стр. 1).

2 Марката, чиято регистрация се иска, е словният знак „Canoleum“.

3 Стоките, за които се иска регистрация, спадат към класове 19 и 27 по смисъла на ревизираната и изменена Ницска спогодба относно международната класификация на стоките и услугите за регистрация на марки от 15 юни 1957 г.

4 Заявката за марка е публикувана в Бюлетин на марките на Европейския съюз, бр. 2017/122 от 30 юни 2017 г.

5 На 27 септември 2017 г. жалбоподателят, Forbo Financial Services AG, подава възражение на основание член 41 от Регламент № 207/2009 (понастоящем член 46 от Регламент 2017/1001) срещу регистрацията на заявената марка за посочените в точка 3 по-горе стоки.

6 Възражението се основава на международната регистрация, регистрирана на 11 септември 1997 г. под номер 683531, с разширяване на защитата в Европейския съюз и в редица държави — членки на Съюза, на словната марка „MARMOLEUM“ за стоки от класове 19 и 27.

7 Възражението е повдигнато на основание член 8, параграф 1, буква б) от Регламент № 207/2009 (понастоящем член 8, параграф 1, буква б) от Регламент 2017/1001).

8 С решение от 12 февруари 2019 г., съобщено същия ден, отделът по споровете отхвърля възражението по същество с мотива, че в съзнанието на съответните потребители не съществува вероятност от объркване между конфликтните марки по смисъла на член 8, параграф 1, буква б) от Регламент № 207/2009.

9 На 9 април 2019 г. жалбоподателят подава до EUIPO жалба на основание членове 66—71 от Регламент 2017/1001 срещу решението на отдела по споровете.

10 Жалбоподателят обаче представя писмено изложение на основанията за обжалването едва на 26 юни 2019 г., тоест след изтичането на срока, предвиден в член 68, параграф 1, последно изречение от Регламент 2017/1001, който е изтекъл на 12 юни 2019 г. в полунощ. Към писменото изложение той прилага молба за restitutio in integrum на основание член 104 от посочения регламент, в която по същество изтъква, че адвокатът, натоварен с преписката му в

производството пред EUIPO (наричан по-нататък „първоначалният адвокат“), не е могъл да представи посоченото писмено изявление в определения срок поради тежко заболяване, което се е проявило непредвидено. В подкрепа на това твърдение жалбоподателят представя две тържествени декларации — едната от самия адвокат, а другата — от неговата съпруга.

11 С решение от 9 октомври 2019 г. (наричано по-нататък „обжалваното решение“) втори апелативен състав на EUIPO обявява молбата за restitutio in integrum за допустима, но я отхвърля като неоснователна. По същество апелативният състав приема, че първоначалният адвокат „не е доказал в достатъчна степен, че е проявил необходимото с оглед на обстоятелствата старание“ (т. 16 от обжалваното решение).

12 По-специално, на първо място, след като признава, че в изключителни случаи внезапно заболяване може да представлява непредвидима причина, оправдаваща restitutio in integrum (т. 18 от обжалваното решение), апелативният състав приема, че първоначалният адвокат не е представил достатъчно доказателства за болестта, на която се позовава, тъй като неговата тържествена декларация, както и тази на съпругата му имат само ограничена доказателствена сила (т. 19 от обжалваното решение). По-конкретно апелативният състав го упреква, че не е представил медицинско удостоверение (т. 19 и 20 от обжалваното решение). В това отношение той изтъква, че внезапно заболяване може да представлява непредвидима причина само ако е толкова тежко, че да попречи на заинтересованото лице да предприеме подходящите мерки за спазване на срока, като например да уведоми колега от съответната адвокатска кантора. В такъв случай обаче „следва да се презумира, че по принцип […] се изисква медицинско лечение“ (т. 20 от обжалваното решение).

13 На второ място, апелативният състав упреква първоначалния адвокат, че не е представил достатъчно доказателства, че „дори не е имал възможността да поиска от жена си да се обади на [колега от съответната адвокатска кантора], за да му възложи подписването и изпращането на писменото изложение на основанията за обжалването“ (т. 21 от обжалваното решение).

14 На трето място, апелативният състав отбелязва, че няма достатъчно доказателства за това, че на 12 юни 2019 г. в съответната адвокатска кантора не е присъствал нито един колега на първоначалния адвокат, който е могъл да подпише и изпрати на мястото на последния писменото изложение на основанията за обжалването (т. 22 от обжалваното решение).

15 На четвърто място, апелативният състав приема, че не е било доказано в достатъчна степен, че на 12 юни 2019 г. писменото изложение на основанията за обжалването вече е било завършено и одобрено от жалбоподателя и че следователно изтъкнатото заболяване действително е било причина за просрочването (т. 23—25 от обжалваното решение).

16 Поради това апелативният състав отхвърля жалбата като недопустима на основание член 23, параграф 1, буква г) от Делегиран регламент (ЕС) 2018/625 на Комисията от 5 март 2018 година за допълнение на Регламент 2017/1001 и за отмяна на Делегиран регламент (ЕС) 2017/1430 (ОВ L 104, 2018 г., стр. 1).

Искания на страните

17 Жалбоподателят моли Общия съд:

– да отмени обжалваното решение,

– да осъди EUIPO да заплати съдебните разноски.

18 EUIPO моли Общия съд:

– да отхвърли жалбата,

– да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

От правна страна

19 Жалбоподателят изтъква едно-единствено основание, изведено от нарушение на член 104 от Регламент 2017/1001 във връзка с член 97, параграф 1, буква е) от същия регламент.

20 По същество жалбоподателят поддържа, че първоначалният адвокат не е имал възможност да представи писменото изложение на основанията за обжалването в определения срок поради тежко заболяване, придружено от симптоми на остро хранително натравяне, което се е проявило непредвидимо, при това въпреки че е действал с цялото необходимо с оглед на обстоятелствата старание. Жалбоподателят твърди, че доказателствата, които е представил в случая, са достатъчни, за да обосноват предоставянето на restitutio in integrum, и смята, че в обжалваното решение апелативният състав е приложил твърде стриктни критерии, що се отнася до доказването на релевантните факти. По-специално жалбоподателят се оплаква, че апелативният състав не е отчел в достатъчна степен обстоятелствата в случая и че е отхвърлил „вкупом“ представените от него тържествени декларации.

21 На първо място, жалбоподателят изтъква няколко довода, с които цели да докаже, че първоначалният адвокат е действал с цялото необходимо с оглед на обстоятелствата старание.

22 В това отношение жалбоподателят, първо, изтъква, че първоначалният адвокат е специалист по търговски марки и има професионален опит от повече от 20 години. Той посочва също, че адвокатската кантора, в която работи, разполага с достатъчно надеждна система за контрол и проследяване на сроковете. Жалбоподателят описва в детайли различните процедури и мерки, които са въведени в това отношение.

23 Второ, като препраща към тържествените декларации на първоначалния адвокат и неговата съпруга, жалбоподателят описва обстоятелствата, които са довели до пропускането на срока за представяне на писменото изложение на основанията за обжалването. Той посочва, че този срок, който е изтекъл на 12 юни 2019 г. в полунощ, е бил надлежно вписан в електронните и саморъчните графици, използвани от съответната адвокатска кантора за управление на сроковете, и че още преди тази дата писменото изложение е било завършено, изпратено на адвокатите, представляващи го в Швейцария, и одобрено от него. Жалбоподателят посочва, че единствените членове на отдела, които се занимават с търговските марки във въпросната кантора, които са присъствали в кантората на тази дата, са първоначалният адвокат и служителката, отговаряща за делата, свързани с марки, тъй като другите адвокати от този отдел са били в отпуск или са имали служебна среща извън кантората. Сутринта първоначалният адвокат поискал от тази служителка да подготви писменото изложение на основанията за обжалване, допълвайки го с приложенията и списъка с тях, и да му го представи за подпис. Непосредствено след това той участвал в няколко конферентни разговора, преди да обядва сравнително късно в ресторант в близост до кантората. Когато се канела да напусне кантората в края на работния си ден, към 17 часа въпросната служителка попитала първоначалния адвокат за писменото изложение, който тогава ѝ казал, че ще го подпише и изпрати лично на EUIPO. Към 18,30 ч. първоначалният адвокат внезапно се почувствал зле, което му попречило да подпише писменото изложение и да го изпрати на EUIPO и дори поради сериозността на симптомите, които се проявили, да помисли дали може да повери тези задачи на трето лице. На следващия ден, а именно 13 юни 2019 г., той си дал сметка, че не е изпратил на EUIPO писменото изложение на основанията за обжалването.

24 На второ място, що се отнася до доказателствата, с които се цели да се подкрепят изложените в точка 23 по-горе обстоятелства, жалбоподателят упреква апелативния състав, че е отхвърлил „вкупом“ представените от него две тържествени декларации, тоест без да е извършил достатъчна обща преценка на тяхното съдържание, без да формулира каквато и да било забележка по въпроса до каква степен посоченото съдържание е подробно, смислено и общо надеждно и без да вземе предвид в достатъчна степен обстоятелствата по настоящото дело. От друга страна, жалбоподателят твърди, че не съществува никакво друго доказателство в подкрепа на съдържанието на тържествените декларации, което разумно би могло да се изисква в случая. Той изтъква по-специално, че не е било възможно да се представи медицинско удостоверение, тъй като поради проявените симптоми първоначалният адвокат не е бил в състояние да се консултира с лекар, когато заболяването му се проявило внезапно. Според жалбоподателя не било възможно също такова удостоверение да се получи на следващия ден, тъй като нито един лекар не могъл да удостовери заболяването, настъпило предишната вечер. Той добавя, че според посочения адвокат не е имало никакъв интерес да се консултира с лекар на следващия ден, тъй като симптомите на заболяването били вече по-слаби.

25 Що се отнася до тържествената декларация на съпругата на първоначалния адвокат, жалбоподателят оспорва твърдението на апелативния състав в точка 19 от обжалваното решение, че тя има само ограничена доказателствена сила, тъй като посочената съпруга не е „трето неутрално лице“. Той поддържа, че не може да се приеме, че дадена съпруга автоматично има личен интерес по въпросите, свързани с професионалния живот на съпруга ѝ, и подчертава, че разглежданата декларация е тържествена такава по смисъла на член 97, параграф 1, буква е) от Регламент 2017/1001.

26 Жалбоподателят оспорва също, че заболяване може да представлява изключително обстоятелство, което да доведе до restitutio in integrum, само ако подлежи на медицинско лечение. Всъщност според него необходимостта от медицинско лечение не представлява чисто обективно обстоятелство, за което лесно може да се представят доказателства. По различни причини, като силна издръжливост на болката или страх от лекари, някои лица, дори с тежки симптоми, не се консултирали с лекар.

27 В отговор на констатацията на апелативния състав, че първоначалният адвокат не е представил достатъчно доказателства, че дори не е имал възможността да поиска от съпругата си да се обади на някой от колегите му от съответната адвокатска кантора, за да му възложи подписването и изпращането вместо него на писменото изложение на основанията за обжалването, жалбоподателят изтъква, че такова доказателство може да бъде представено само чрез тържествените декларации, представени в случая.

28 От друга страна, жалбоподателят смята, че въпросът дали към момента, в който се е проявило заболяването на първоначалния адвокат, в съответната адвокатска кантора е имало колеги, които са могли да подпишат и изпратят вместо него писменото изложение на основанията за обжалването, е „от чисто хипотетично естество“ и е ирелевантен. Той твърди, че всъщност поради физическото си състояние посоченият адвокат изобщо не е бил в състояние да информира когото и да е.

29 Накрая, жалбоподателят възразява срещу твърдението на апелативния състав, че не е доказано в достатъчна степен, че заболяването на първоначалния адвокат действително е било причината за просрочването. Той твърди, че противно на твърденията на апелативния състав, писменото изложение на основанията за обжалването, вече е било завършено и е трябвало само да бъде подписано. Жалбоподателят смята, че няма никакво основание за съмнение в съдържанието на тържествената декларация на посочения адвокат в това отношение, и изтъква, че не може да се изисква, както прави апелативният състав в точка 25 от обжалваното решение, той да представи разменени електронни писма между него и адвокатите, които представляват жалбоподателя в Швейцария, тъй като в този случай става въпрос за поверителна кореспонденция между

адвокати. Във всеки случай към момента, в която се е проявило заболяването на първоначалния адвокат, а именно в 18,30 ч., са оставали близо шест часа преди изтичането на срока, през който период от време е било възможно да се изготви и изпрати посоченото писмено изложение. При условията на евентуалност жалбоподателят прилага към исковата молба разменени електронни писма между съответната адвокатска кантора и адвокатите, представляващи го в Швейцария, от които става ясно, че последните са одобрили писменото изложение на основанията за обжалването още на 3 юни 2019 г.

30 На трето място, жалбоподателят поддържа, че другите условия за restitutio in integrum са били изпълнени. В това отношение той изтъква, първо, че срокът за представяне на писменото изложение на основанията за обжалването, е срок, който може да доведе до restitutio in integrum. Жалбоподателят уточнява, че тъй като последната молба не е удовлетворена, просрочването във връзка с представянето на писменото изложение е имало за пряка последица загубата на правото му на обжалване, в резултат на което жалбата му е отхвърлена като недопустима по силата на член 23, параграф 1, буква г) от Делегиран регламент 2018/625. Второ, той твърди, че съгласно член 104, параграф 2 от Регламент 2017/1001 молбата за restitutio in integrum е била отправена писмено в срок от два месеца, считано от отпадането на причината за неспазване на срока, което отпадане се състои в узнаването на 13 юни 2019 г., че въпросното писмено изявление не е изпратено. Неизпълненото действие, в случая подаването на писменото изложение на основанията за обжалването, било изпълнено в рамките на същия срок. Трето, жалбоподателят посочва, че молбата за restitutio in integrum е мотивирана и че таксата за restitutio in integrum е била платена чрез нареждането за директен дебит от 25 юни 2019 г., получено в EUIPO по куриер на 26 юни 2019 г. Четвърто, жалбоподателят твърди, че основанията за изключване, предвидени в член 104, параграф 5 от Регламент 2017/1001, не са приложими в случая.

31 EUIPO оспорва доводите на жалбоподателя. Службата поддържа, че апелативният състав не е допуснал грешка при прилагане на правото, като е отхвърлил молбата за restitutio in integrum, в резултат на което е обявил жалбата за недопустима.

32 EUIPO изтъква, че внезапно заболяване може само по изключение да представлява непредвидима причина, която да обоснове restitutio in integrum, тъй като предприятието обикновено трябва да се организира така, че да предвиди възможност за заместване в случай на заболяване. Службата поддържа, че в подобна хипотеза обстоятелствата, довели до просрочването, трябва да бъдат изложени особено внимателно и неопровержимо доказани. В случая обаче жалбоподателят се задоволил с представянето на две тържествени декларации, едната от които е на съответното лица, а другата — на неговата съпруга.

33 EUIPO оспорва твърдението, че апелативният състав е отхвърлил изцяло тържествената декларация на първоначалния адвокат или че по същество е поставил под въпрос нейната достоверност. Апелативният състав само отбелязал, че в съответствие с постоянната съдебна практика, предвид очевидния интерес на нейния автор от уважаването на молбата за restitutio in integrum, доказателствената сила на декларацията му може да бъде само ограничена и следователно трябва да бъде потвърдена с допълнителни доказателства. Същото се отнасяло и до тържествената декларация на съпругата на този адвокат, която очевидно не била трето неутрално лице.

34 EUIPO смята, че такива допълнителни доказателства лесно могат да се представят.

35 Така, жалбоподателят е можел да представи медицинско удостоверение. С оглед на описанието на симптомите, които е изпитал първоначалният адвокат, било очевидно веднага да се потърси спешна медицинска помощ, вместо, както се посочва в тържествената декларация, „да се върне в къща с такси с цената на големи усилия“. EUIPO признава, че посоченият адвокат е бил

свободен да не прибягва до медицинска помощ, но смята, че в този случай той е трябвало да представи доказателства, които се ползват с доказателствена сила, сходна с тази на медицинско удостоверение, което обективно установява тежестта на твърдяното заболяване.

36 Като припомня болезнеността на твърдените симптоми, EUIPO отхвърля като нереалистично твърдението на жалбоподателя, че на следващия ден лекар не бил в състояние да установи заболяването, на което се позовава първоначалният адвокат.

37 EUIPO поддържа също, че е лесно за първоначалния адвокат да подкрепи твърдението си, че вечерта, когато е изтекъл срокът, нито един адвокат, по-специално никой от адвокатите от отдела в съответната адвокатска кантора, който се занимава с търговските марки, не е присъствал във въпросната кантора, и то като представи удостоверение, в което последните потвърждават, че в този момент действително са отсъствали. Службата оспорва твърдението, че този въпрос е от чисто хипотетично естество.

38 Освен това според EUIPO в хода на производството пред апелативния състав е лесно да се подкрепи твърдението, че писменото изложение на основанията за обжалването вече е било завършено и одобрено от жалбоподателя или от неговите адвокати, представляващи го в Швейцария, по-специално като се представи разменената кореспонденция между първоначалния адвокат и последните, евентуално като се заличат поверителните пасажи. Обстоятелството, че представената за първи път пред Общия съд кореспонденция, изглежда, потвърждава, че писменото изложение е било одобрено от жалбоподателя още на 3 юни 2019 г., не променя по никакъв начин факта, че апелативният състав не е бил в състояние да получи достъп до това доказателство.

39 EUIPO добавя, че дори да се приеме, че обстоятелствата около късното представяне на писменото изложение на основанията за обжалването са доказани в достатъчна степен — обстоятелства, на които се позовава жалбоподателят — липсата на старание, която се критикува от апелативния състав, остава валидна. Службата смята, че системата за контрол и проследяване на сроковете в адвокатска кантора трябва да отчита подобни инциденти и да гарантира институционално спазването на сроковете чрез организационни мерки. В случая институционална гаранция не била повече осигурена най-накрая в момента, в който първоначалният адвокат е бил сам в офиса в деня на изтичането на срока.

40 Накрая, EUIPO смята, че противоречи на задължението за старание обстоятелството, че без очевидна причина е било забавено изпращането на писменото изложение на основанията за обжалването за след 18,30 ч. в самия ден на изтичането на срока, при положение че то е било готово още сутринта. Службата смята също за напълно необясним факта, че писменото становище не е представено на следващия ден, а едва две седмици след изтичането на срока.

41 По силата на член 68, параграф 1, последно изречение от Регламент 2017/1001 в срок от четири месеца от датата на нотифициране на решението се представя писмено изложение на основанията за обжалването. В съответствие с член 23, параграф 1, буква г) от Делегиран регламент 2018/625 апелативният състав отхвърля жалбата като недопустима, когато писменото изложение не е подадено в този срок.

42 В случая от преписката става ясно — и страните не го оспорват — че отделът по споровете е постановил решението си на 12 февруари 2019 г. и че след жалбата, подадена на 9 април 2019 г. от жалбоподателя, последният е представил писменото изложение на основанията за обжалването едва на 26 юни 2019 г., тоест две седмици след изтичането на четиримесечния срок, посочен в точка 41 по-горе, което е настъпило на 12 юни 2019 г. в полунощ.

43 Член 104 от Регламент 2017/1001, озаглавен „Restitutio in integrum“, гласи по-специално следното:

„1. Заявителят или притежателят на марка на ЕС или всяка друга страна в производството пред Службата, които независимо че са проявили цялото необходимо с оглед на обстоятелствата старание, не са били в състояние да спазят срок спрямо Службата, възстановяват правата си с молба, ако причината за неспазването на срока е имала за пряка последица, по силата на разпоредбите на настоящия регламент, изгубването на право или основание за обжалване.

2. Молбата се отправя писмено в срок от два месеца, считано от отпадането на причината за неспазване на срока. Неизпълненото действие се изпълнява в рамките на този срок. Молбата е допустима само в срок от една година, считано от изтичането на неспазения срок. В случай на неполучаване на искането за подновяване на регистрацията или на неплащане на такса за подновяване, допълнителният срок от шест месеца, предвиден в член 53, параграф 3, трето изречение, се приспада от едногодишния период.

3. Искането трябва да е мотивирано и да посочва основанията и фактите в негова подкрепа. То се счита за подадено след заплащането на таксата за restitutio in integrum.

4. Отделът, компетентен да се произнесе по неизпълненото действие, взема решение по молбата.

5. Настоящият член не се прилага по отношение на сроковете, посочени в параграф 2 от настоящия член, в член 46, параграфи 1 и 3 и в член 105“.

44 От преписката става ясно — и страните не го оспорват — че сред условията за допускане на restitutio in integrum, посочени в точка 43 по-горе, единственото, което е прието за неизпълнено в случая от апелативния състав, е това, че страната е трябвало да действа с цялото старание, необходимо с оглед на обстоятелствата.

45 В съответствие с член 104, параграф 1 от Регламент 2017/1001 задължението за старание е в тежест най-напред на заявителя или притежателя на марка на Европейския съюз или на всяка друга страна в производство пред EUIPO. Ако обаче тези лица бъдат представлявани, представителят, също както тези лица, е длъжен да прояви старание. Всъщност, тъй като той действа от името и за сметка на заявителя или на притежателя на марка на Европейския съюз или на всяка друга страна в производство пред EUIPO, действията му трябва да се смятат за такива на тези лица (вж. решение от 5 април 2017 г., Renfe-Operadora/EUIPO (AVE), T-367/15, непубликувано, EU:T:2017:255, т. 25 и цитираната съдебна практика).

46 Освен това следва да се припомни, че според съдебната практика изразът „цялото необходимо с оглед на обстоятелствата старание“ изисква въвеждането на вътрешна система за контрол и следене на сроковете, която по принцип изключва неволното им неспазване. От това следва, че само събития от изключителен характер и следователно непредвидими с оглед на опита могат да доведат до restitutio in integrum (решения от 28 юни 2012 г., Constellation Brands/СХВП (COOK'S), T-314/10, непубликувано, EU:T:2012:329, т. 19 и от 5 април 2017 г., AVE, T-367/15, непубликувано, EU:T:2017:255, т. 26).

47 Освен това следва да се отбележи, че условията за прилагане на член 104, параграф 1 от Регламент 2017/1001 трябва да се тълкуват стриктно. Всъщност спазването на сроковете е абсолютна процесуална предпоставка, а restitutio in integrum на срок след изтичането му може да увреди правната сигурност (вж. в този смисъл решение от 16 юни 2015 г., H. P. Gauff Ingenieure/СХВП — Gauff (Gauff JBG Ingenieure), T-585/13, непубликувано, EU:T:2015:386, т. 25 и цитираната съдебна практика).

48 В обжалваното решение апелативният състав по никакъв начин не е поставил под въпрос релевантността и надеждността на системата за контрол и проследяване на сроковете, използвана от съответната адвокатска кантора. Следователно в писмения отговор EUIPO неоснователно упреква тази кантора, че не е предвидила в посочената система „институционална гаранция“, осигуряваща спазването на сроковете в случай като настоящия, в който пострадалият от внезапен инцидент се оказва сам в офиса в деня, когато изтича срокът (вж. т. 39 по-горе). Обжалваното решение не се основава на такава твърдяна липса на старание.

49 В обжалваното решение апелативният състав също така не приема, че е налице липса на старание, тъй като първоначалният адвокат не е изпратил писменото изложение на основанията за обжалването на EUIPO преди 18,30 ч. същия ден, в който изтича срокът, въпреки че то вече е било готово сутринта, нито тъй като е представил посоченото писмено становище едва две седмици след изтичането на срока, а не в деня след инцидента. Следователно EUIPO отново неоснователно се позовава на тези обстоятелства в писмения отговор.

50 Всъщност в обжалваното решение апелативният състав изхожда от напълно правилната предпоставка, че в изключителни случаи внезапно заболяване може да представлява непредвидимо събитие, което да обоснове предоставянето на restitutio in integrum (вж. т. 18 от обжалваното решение). Той обаче приема по същество, че жалбоподателят не е доказал в достатъчна степен съществуването и сериозността на заболяването, на което се позовава първоначалният адвокат, нито във всички случаи, че писменото изложение на основанията за обжалването вече е било завършено и одобрено при проявата на заболяването. По-конкретно апелативният състав приема, че доказателствата, представени от жалбоподателя в подкрепа на молбата му за restitutio in integrum, а именно тържествените декларации на посочения адвокат и неговата съпруга, не са достатъчни, за да се установят посочените факти.

51 В това отношение следва да се припомни, че тържествена декларация представлява допустимо доказателство по смисъла на член 97, параграф 1, буква е) от Регламент 2017/1001. Според постоянната съдебна практика, за да се прецени доказателствената сила на документ, следва да се провери правдоподобността и истинността на съдържащата се в него информация. Трябва да се вземе предвид по-специално произходът на документа, обстоятелствата по изготвянето му и тези, свързани с получателя му, както и да се зададе въпросът дали с оглед на съдържанието му той изглежда смислен и надежден (вж. решение от 8 май 2017 г., Les Éclaires/EUIPO — L’éclaireur International (L’ECLAIREUR), T-680/15, непубликувано, EU:T:2017:320, т. 72 и цитираната съдебна практика).

52 Освен това, макар от съдебната практика, и по-специално от решение от 16 юни 2015 г., Gauff JBG Ingenieure (T-585/13, непубликувано, EU:T:2015:386, т. 28—31), на което се позовава апелативният състав в точка 19 от обжалваното решение, да следва, че декларация, съставена в интерес на автора ѝ, има само ограничена доказателствена сила и трябва да бъде подкрепена с допълнителни доказателства, това все пак не позволява на отделите в EUIPO да приемат по принцип, че подобна декларация сама по себе си не е достоверна. Доказателствената сила, която следва да се придаде на подобна декларация, разгледана отделно или заедно с други доказателства, зависи по-специално от обстоятелствата в случая.

53 В случая обаче се налага констатацията, както основателно поддържа жалбоподателят, че апелативният състав на практика изначало отрича всякаква достоверност на двете разглеждани тържествени декларации и изключва съдържащите се в тях подробни обяснения, що се отнася до декларацията на първоначалния адвокат, тъй като последният има личен интерес от уважаването на молбата за restitutio in integrum, а що се отнася до декларацията на съпругата на този адвокат, тъй като тя не е „трето неутрално лице“ с оглед на „личната ѝ близост“.

54 Постъпвайки по този начин, апелативният състав не е взел предвид надлежно обстоятелствата в случая.

55 Най-напред, що се отнася до декларацията, съставена от първоначалния адвокат, апелативният състав не е взел предвид факта, че той е професионалист, който трябва да упражнява функциите си при спазване на деонтологичните правила и етичните норми, което по-специално му забранява умишлено да въвежда в заблуждение органите, и преди всичко съда. Освен това, ако бъде признат за виновен в съставянето на невярна тържествена декларация, той не само би подлежал на наказателни санкции, но би компрометирал професионалната си репутация и сериозно би поставил под съмнение почтеността си.

56 Следва обаче да се приеме, че тържествена декларация от адвокат представлява сама по себе си сериозно доказателство за изложените в нея обстоятелства, когато е недвусмислена, лишена от противоречия и последователна, и че не съществува никакво фактическо обстоятелство, което може да постави под съмнение искреността ѝ.

57 По-нататък, апелативният състав не е взел предвид факта, който е в центъра на настоящото дело, че изтъкнатият от първоначалния адвокат инцидент, който стои в основата на просрочването, е от неговата интимна сфера и че той най-добре може да предостави информация относно посочения инцидент, и по-специално относно симптомите и смущенията, от които е страдал. Апелативният състав се е съсредоточил единствено върху факта, който действително е точен, но не изключва установения по-горе факт, че посоченият адвокат е имал личен интерес да се предостави restitutio in integrum на жалбоподателя, тъй като той е пропуснал срока за представяне на писменото изложение на основанията за обжалването.

58 Накрая, що се отнася до тържествената декларация на съпругата на първоначалния адвокат, макар да е безспорно с оглед на брачната връзка между тях, че съществува „лична близост“ между тях, апелативният състав е трябвало да вземе предвид факта, както правилно твърди жалбоподателят, че лицата, които са свидетели на инцидент като настъпилия в случая и които следователно са в състояние да удостоверят свързаните с него факти, най-често принадлежат към прекия антураж на заинтересованото лице. Освен това съпругата на този адвокат, подобно на последния, би подлежала на наказателни санкции, ако състави невярна тържествена декларация.

59 Апелативният състав също така е пропуснал да вземе предвид факта, че в случая допълнителни доказателства в подкрепа на съдържанието в двете тържествени декларации не могат да се изискват разумно или не са били налице. В това отношение следва да се отбележи, както съвсем правилно посочва жалбоподателят в жалбата, че настоящото дело се отнася до изолирано и случайно събитие, което се вписва в интимната сфера на заинтересованото лице, и следователно се различава от положенията, обхванати най-общо от съдебната практика относно доказателствената сила на тържествените декларации, в които те са представени, за да удостоверят изцяло обективни и лишени от личен характер факти, като реалното използване на марка (решение от 12 март 2020 г., Maternus/EUIPO — adp Gauselmann (Jokers WILD Casino), T-321/19, непубликувано, EU:T:2020:101, т. 45 и 46) или придобиването от марка на отличителен характер чрез използването ѝ (решение от 26 юни 2018 г., Jumbo Africa/EUIPO — ProSiebenSat.1 Licensing (JUMBO), T-78/17, непубликувано, EU:T:2018:383, т. 55 и 56).

60 Така, от първоначалния адвокат не може да се изисква да се консултира с лекар вечерта, в която се е проявило заболяването му, и да получи по този повод медицинско удостоверение. Всъщност с оглед на естеството на симптомите, предизвикани от това заболяване, е напълно разбираемо, както той посочва в тържествената си декларация, че е предпочел да се върне незабавно в дома си, при това като е наел такси. От друга страна, след като в повечето случаи лицата, страдащи от

този вид заболяване, се възстановяват доста бързо, без да е необходимо никакво медицинско лечение, не е изненадващо, че посоченият адвокат не е сметнал за необходимо след това да бъде прегледан от лекар.

61 Следва да се признае също, че поради проявените от него симптоми, и по-специално поради объркващото състояние, в което се е намирал, първоначалният адвокат не е бил в състояние да възложи на някой от колегите си от съответната адвокатска кантора да подпише и да изпрати вместо него писменото изложение на основанията за обжалването. Следователно въпросът дали към момента, в който се е проявило внезапното заболяване на посочения адвокат, такива колеги са присъствали или не в кантората, за да може той да им възложи тези задачи, е ирелевантен.

62 По същите съображения изобщо не е учудващо, че първоначалният адвокат не се е чувствал добре, за да поиска от съпругата си веднага след връщането си в къщи да се свърже с някой от неговите колеги от съответната адвокатска кантора, за да му повери тази задача. Тъй като този факт може да се установи само с представените в случая тържествени декларации, апелативният състав неоснователно упреква жалбоподателя, че не го е подкрепил с допълнителни доказателства.

63 Накрая, трябва да се приеме, че апелативният състав освен това неоснователно упреква жалбоподателя, че в хода на административното производство не е представил доказателства в подкрепа на твърдението на първоначалния адвокат, съдържащо се в тържествената му декларация, че в деня, когато е изтекъл въпросният срок, писменото изложение на основанията за обжалването вече е било завършено и одобрено. В качеството си на опитен професионалист и с оглед на съображенията, изложени в точка 55 по-горе, посоченият адвокат всъщност не би могъл разумно да очаква, че апелативният състав ще постави под съмнение в такава степен истинността на обясненията му. От друга страна, следва да се отбележи в това отношение, че от разменената кореспонденция между този адвокат и адвокатите на жалбоподателя, които го представляват в Швейцария, представена от последния в рамките на настоящото производство, става ясно, че писменото изложение на основанията за обжалването действително е било завършено и одобрено още на 3 юни 2019 г.

64 От всички изложени по-горе съображения следва, че единственото основание трябва да бъде уважено и следователно обжалваното решение трябва да бъде отменено.

По съдебните разноски

65 Съгласно член 134, параграф 1 от Процедурния правилник на Общия съд загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. След като EUIPO е загубила делото, следва да бъде осъдена да заплати съдебните разноски в съответствие с исканията на жалбоподателя.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (трети състав)

реши:

1) Отменя решението на втори апелативен състав на Службата на Европейския съюз за интелектуална собственост (EUIPO) от 9 октомври 2019 г. (преписка R 773/2019-2).

2) Осъжда EUIPO да заплати съдебните разноски

Collins Csehi De Baere

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 16 декември 2020 година.

Подписи